

DSM-SAMTAL

MED

Lasse Strömstedt

Jan Gillberg: Materiellt sett har ungdomar i dag - i varje fall det stora flertalet - det bättre än någon tidigare ungdomsgeneration.

Lasse Strömstedt: Javisst.

JG: Ändå läser vi ständigt om hur ungdom mår dåligt. Och vi kan läsa om hur unga flickor utvecklar självdestruktiva beteenden. Vi har ett tilltagande ungdomsvåld, där ungdomar tar ihjäl varandra. Även äldre människor talar om hur dom går i väggen. Hur dom mår dåligt. Hur har det kunnat bli på de här sättet? Vad är det som saknas?

LS: Det är framförallt moral. Men själva orsaken till dagens situation tror jag hänger ihop med välfärdssamhället. Och det gäller inte bara ungdomar. Folk är ute efter kickar. Det har blivit som sista tiden under andra världskriget i bunkern. Man dansar och super och knullar ihjäl sig. Efter oss syndafloden.

JG: Med en sådan inställning krymper onekligen utrymmet för framtidsstänkande.

LS: I varje fall i seriös mening. Det har blivit mycket vanligt att tolv-, trettonåringar har hela sin framtidsinställning inriktad på att dom skall bli programledare i TV eller vinna någon idoltävling. Och ingen talar om värdekonserverna saker. Jag var uppväxt i en tid då det fanns en stolthet över det man kunde uträtta. I dag är det inte meningen, att man skall uträtta någonting. Tittar man på stora flertalet av dom så kallade kändisarna, så är dom mest kända för att vara kända. Dom har egentligen inte uträttat någonting. Jag blir förtvivlad, när

jag tänker på framtiden om vi inte lyckas hitta tillbaka till något slags samhällelig ordning och reda. Jag är inte fascistiskt lagd. Jag tycker bara att ungarna skall ha både tillräckligt med plats och fostran och att kunna gå till skolan utan att vara rädd, att kunna vara ute på rasterna utan att bli mobbad. Skolan har ett stort ansvar men det största ansvaret har ändå föräldrarna.

JG: Lärarna, föräldrarna... Man skulle kunna uttrycka det som vuxenvärlden.

LS: Ja, Och vuxenvärlden missköter sitt ansvar. Titta exempelvis på fyllan. Det finns inte en trettonåring eller fjortonåring som kan berusa sig på alkohol utan att det finns vuxna människor i bakgrunden, som gör det möjligt. En tretton-, fjortonåring kan inte bränna själv, kan inte gå på Systembolaget och en tretton-, fjortonåring rånar inte Systembolaget. Alltså kommer spriten från cynisk vuxenvärld och då talar jag inte bara om dom som langar till dom här ungdomarna utan föräldrar, syskon som nått systembolagsålder. Det är ett grovt brott som knappt bestraffas.

JG: Vad skall man då säga om massmedias förhållningssätt? Ta den här helsidan i **Aftonbladet** från den 1 mars i år med den stort uppslagna rubriken: **"SÅ FÅR DU MEST SPRIT PER KRONA"**.

LS: Media tar inget ansvar alls. Det är redan konstaterat. Dom hänger på allt som verkar nytt och lite kontroversiellt utom när det gäller frågor om moralisk, etisk inställning men så fort det har med fylla och knark hänger dom på. Dom hyllar ju poporkestrar och enskilda artister, trots att dom gång efter gång beslagtagas med kokaininnehav.

JG: Det kommer också uttryck i den policy man driver i frågan om samhällets förhållningssätt till narkotika.

LS: Ja, både **Aftonbladet** och **Expressen** har under sommaren som gick men även därefter bedrivit uppenbar liberal propaganda för att tillmötesgå missbruket maskerat till att man vill hjälpa missbrukarna. Det handlar om olika program, där man skall förse missbrukarna över hela Sverige med rena sprutor i utbyte mot dom gamla, trots att vi vet att *"Malmöprogrammet"*, som hållit på i tjugo år, fungerar på det sätt som det påstås. Både socialarbetare och knarkarna själva vet att en stor mängd av dom så kallade rena sprutorna, som man får i utbyte lämnas ut utan något byte. När knarkaren kommer till kliniken och ber att få nya sprutor, säger han att dom gamla försvunnit och då får han eller hon ändå nya sprutor. Det ingår ju i projektet att dom inte skall behöva smittas. På det här sättet har det uppstått en marknad, där sprutor säljs till narkomaner som inte ingår i projektet. Utgångspunkten är fel. Narkomanerna skall inte hjälpas till fortsatt missbruk utan narkomanen skall sluta med sitt missbruk. Det är det som är skärningspunkten mellan den liberala narkotikapolitiken och den som vill få stopp på missbruket.

Titta på alkoholspecialisterna och då menar jag majoriteten av alkoholläkare och till exempelvis **KRIS** och **Länkarna**. Vad dom har kommit fram till genom åratals erfarenheter och studier och forskning är nolltolerans. Länkarna vet ju att man slutar och sedan börjar man inte och börjar man så åker man dit igen. Man slutar inte åt någon annan. Man slutar inte genom ersättningsmedel. Man slutar att dricka alkohol. Det är den enkla sanningen.

Och narkomanen skall sluta att använda narkotika.

Det där snacket om att det är så fruktansvärda abstinenser håller inte. Jag har egna erfarenheter och jag har andras erfarenheter. Jag använde narkotika i tio år. Jag hade aldrig några problem med att tända av. Så länge jag var på fri fot och öste i mig amfetamin flera dagar i sträck till dess att jag så småningom inte orkade längre, var jag tvungen att bryta och somna. Jag hade inga abstinenser. Jag somnade, vaknade, kände mig lite ruggig och lite missmodig och om jag inte hade pengar så stal jag men hade jag pengar då köpte jag ju mera och så tände jag på igen.

Abstinenser får man bara på polisstation. Det är när man åkt fast. Det är när man sitter isolerad. Och det är klart man mår dåligt vid avgiftning. Dom flesta narkomaner jag känner gör uppehåll i sitt knarkande. Veckovis ibland utan att det är några problem så länge dom är fria. Skulle dom inte göra det, skulle dom dö mycket tidigare än vad dom gör nu. Det finns ingen som kan knarka varje dag år ut och år in för då kommer döden ganska snabbt. Man bryter. Man låter bli ett tag. Man äter upp sig. Det är här som vi har jättestora fiender till mig och som driver frivilliga behandlingshem av olika slag och som bara - och det är bevisat - fungerar som rundsmörjningsstationer. Man kommer dit och vilar upp sig en månad eller två, äter upp sig, kommer ut välnärd med röda kinder och så ställer man på igen antingen det är alkohol eller narkotika.

Dom seriösa behandlingshem som finns - exempelvis Hasselakollektivet och Vadsta - inriktade sig på unga narkomaner och som bara varit missbrukare kort tid - klarade inte mer än hälften trots att man var ute så tidigt. När det gäller gamla narkomaner klarar man ingenting. Dom enda som kan klara sig ur det hela är individen själv. Det är det egna beslutet och den egna kampen, som samhället skall hjälpa och stötta. Självklart. Jag fick också hjälp och stöttning av min omgivning. Men jag fick inte knarka. Jag fick inte rena sprutor. Jag fick rimliga krav, kärlek och vänskap. Det är det som gäller. Det finns inga genvägar.

JG: Vad var det som fick dig att hamna i brottslighet och narkomani?

LS: Som ung var jag väldigt äventyrlig. Jag rymde hemifrån ett par gånger, när jag var mycket ung. En gång var jag borta en hel månad. Då var jag bara 14 år och jobbade som diskare. Dom brott jag gjorde var alltid väldigt klumpiga och inte märkvärdiga. Men sammanlagt satt jag inne flera år. Det



Lasse Strömstedt. Kåkfararen och narkomanen som blev succéförfattare och stark kritiker av "narkotikaliberalismen". Stor beundrare av **Nils Bejerot** (1921-1988), som drev linjen om nolltolerans mot narkotika. En linje som Strömstedt som föreläsare fullföljer i bejerotsk anda.

Foto: Jan Gillberg

gällde inbrott som inte gav någonting. Jag hade något slags oro i kroppen.

När jag började knarka var jag ganska vuxen. Jag var 25 år. Jag hade just kommit ut från kåken. Jag hade träffat en kompis. Jag hängde med honom till en langare och han gjorde i ordning en amfetaminspruta, som han gav mig. Men jag vill inte ha, jag gillar inte knark, sa jag. Men du måste prova så att du vet vad du snackar om, sa han. För mig blev det en frälsning. Det var det underbaraste jag hade varit med om. Jag var vaken i tre dygn och mädde skitbra. Sedan fortsatte det. Sedan gick tiden och sedan kom ångesten. Sedan kom paranojerna. Jag blev fast, trodde jag, för evigt. Sedan kom jag till insikt i varje fall så småningom när jag satt på kåken isolerad i nio månader varav sex månader frivilligt, därför att jag var så trött på mig själv. Jag var trött på det liv jag levde. Jag var trött på kompisar. Och kom till insikt. Inte för att jag begått en massa brott. Jag var väldigt duktig förbrytare, när jag knarkade. Jag slog in skyltfönster och stal guld och sålde, därför det behövdes mycket pengar. Före det var jag bara klumpig.

Min insikt innebar att jag kom underfund med vad jag hade gjort andra människor. Inte att jag hade stulit bilar och gjort inbrott utan att jag hade förstört livet för mina föräldrar under många, många år - dom som älskade mig överallt på hela jorden. Dom hade blivit lidande på grund av mitt missbruk och mina handlingar. Tjejer som jag hade träffat och hade bott



hemma hos lurade jag också genom att sticka därifrån, när jag tyckte det var viktigare med knark och kompisar. Jag har inte slagit dom. Jag har inte bestulit dom. Jag har bara bestulit dom på känslor - på vänskap och kärlek, lojalitet.

Jag har fått enormt mycket chanser i livet. Det handlar om en tjuugoårsperiod. Jag har fått chansen på jobb. Jag har fått chansen på studier. Jag har fått chansen på tidig frigivning, trots att jag rymde och greja. Jag har fått den ena chansen efter den andra. Och jag har bränt allihop. Ända till dess att jag kom till vägs ände. Det gjorde jag 1969, då jag åter hamnade i fängelse. Jag visste att nu är det slut så när jag kom ut i juli 1971... Sedan dess har jag varit ren.

Det var inte så att jag hade böcker på bokhandelsdiskarna och filmer som gick på bio, TV-program som gick på TV. Det dröjde tre år. Jag levde relativt lyckligt men jag hade inga pengar. Jag hade tre svåra år, innan det lossnade. Men jag hade svårt att ta emot andra människors vänskap och kärlek. Jag var liksom bottenfrusen.

JG: Vi har en gemensam bekant och god vän: **Nils Bejerot**. När fick du kontakt med honom?

LS: Första kontakten hade jag, när han gick runt och tog stickprovsmärken på Polis-huset i Stockholm. Han var ju polisläkare. Då gillade jag honom inte alls. Jag ville ju fortsätta att knarka. Jag tyckte han pratade en massa skit. Men när jag kom till insikt

om hur mitt liv hade blivit och började ställa upp i debatter och skriva i tidningar, hände det sig så att vi var på samma debatt i Zäthasalen i Stockholm. Efter debatten gick jag fram till honom och sade att allt jag sagt för några sedan är struntprat och att jag håller fullständigt med dig på alla punkter, Ja, sade han, sent skall syndaren vakna. Sedan umgicks vi. Jag var hemma hos honom flera gånger och vi var med på debatter tillsammans. Allt som jag kan om narkotika, när det gäller medicinsk och vetenskaplig forskning, har jag lärt mig av Nils Bejerot. Han har varit min mentor. Och jag har fått mycket beröm för artiklar jag har skrivit i ämnet men blir jag refuserad hela tiden.

JG: Precis som Nils Bejerot blev i många år.

LS: Och som nu i somras med alla dom här knarkliberala artiklarna i Expressen och Aftonbladet, där läkare och alla möjliga människor kört sitt liberala fjamssnack så har jag svarat varje gång men blivit refuserad varje gång. Dom som har läst mina artiklar säger, att dom kommer aldrig in i dom här tidningarna, därför att dom tar loven av hela det där fjamssnacket.

JG: Jag kommer väl ihåg de där åren, då Bejerot inte släpptes fram i medierna. Då öppnade tidskriften **ORIGO** ett fönster för Bejerot, som fick sin betydelse för att öppna upp för Bejerots möjligheter att komma ut i medierna. Det var på det sättet Bejerot och jag kom att utveckla flera års tidvis intensivt samarbete - ända fram till att han gick bort. En stor förlust för "de goda krafterna" i de svenska samhället!

LS: Och mycket böcker skrev han.

JG: Han blev ju något av en enmansfolk-rörelse, som lyckades vända hela debatten. Men han var också utsatt.

Här byter Lasse Strömstedt och Jan Gillberg ord och tankar om dels den brand genom vilken familjen Bejerot förlorade sitt hem och Nils Bejerot sitt omfattande arkiv, dels den infektion som drabbade både Nils Bejerot och hans assistent. Båda togs in på Epidemijukhuset i Stockholm. Nils Bejerot dog. Assistenten hämtade sig men först efter lång tids konvalescens.

JG: Regeringen har nu avsatt 260 miljoner för förebyggande åtgärder. Våldigt mycket av



Nyligen publicerade **Aftonbladet** en helsida med den stort uppslagna rubriken: "SÅ FÅR DU MEST SPRIT PER KRONA". Och i somras gav **Expressen** på sin debattsida utrymme för ett antal artiklar, där det propagerades för att tillmötesgå missbruket maskerat till att man vill hjälpa missbrukarna. När Strömstedt ville bemöta inläggen, blev han refuserad. Se vidare **Den Svenska Mediacensuren** - sid 27.

dom här åtgärderna tycks vara inriktade på allmän information ute i skolorna om - som det heter - narkotika, alkohol och tobak. Vad tror du om effektiviteten i att använda dom där pengarna på det där sättet?

LS: Merparten av dom där 260 miljonerna går till teoretiker. Dom kan vara duktiga på sitt sätt men dom saknar erfarenhet om vad det handlar om. Skall man använda dom där pengarna vettigt skall man satsa dom på organisationer som KRIS och Länkarna. Dom är jätteduktiga och dom tar fullständigt avstånd från missbruket. Människor som har varit med men sedan kommit till insikt. Dom människor har en helt annan trovärdighet. Det är svårt att vara trovärdig om man bara har teoretiska kunskaper. **Christer Fugelstam** drog tusentals människor till vartenda föredrag, därför han hade varit i rymden. Om en människa som aldrig vart i rymden skulle åka omkring på skolorna och hålla föredrag om rymden, så skulle det inte vara någon som skulle vara intresserad. Jag tror att erfarenhet är mycket, mycket viktigare än teoretiska kunskaper.

JG: Är det något annat du tycker att man skall tänka på när det gäller användningen av dom här 260 miljonerna?

LS: Risken är att en stor del av dom här pengarna går till administration. En grupp människor, som redan har sitt på det torra, skulle ges uppdraget att fördela pengarna utan att få någonting själv. Men jag är rädd för att det blir en generaldirektör också. Någon med en lön som **Bengt Westerberg** på Röda Korset. Han har 800 000 kronor om året. En motsvarande inom Frälsningsarmén har bara vanlig Frälsningsarmélön. Det finns inga direktörer där. Där - på administration - kommer en hel del pengar att gå. Det är synd. Engagera i stället dom här människorna inom KRIS och andra liknande organisationer. Jag sätter mig gärna gratis och diskuterar dom här sakerna. Men jag har aldrig fått vara med i någon narkotikakommission eller något sådant. Aldrig. Och vi har haft något i stil med 25, 30 narkotikakommissioner sedan slutet av 60-talet. Gemensamt har dom, att dom ser problemen men dom ser inte lösningarna.

**Sprid kunskapen;
Gåvoprenumerera!**
www.dsm.nu

Avgiften är 265:- • bg 5296-8070 • Pg 18 02 40-4

Den Svenska Mediacyensuren

Exempel 26

Första gången jag på riktigt allvar kom i kontakt med "Den Svenska Mediacyensuren" var 1968, då jag som utgivare av tidskriften **ORIGO** följde den då som värst grasserande narkotikadebatten eller snarare den i medierna bedrivna kampanjen för narkotika som en väg till ett "revolutionärt medvetande". Värst var **Aftonbladet**, som hade en chefredaktör som själv var narkoman. Så här kunde det låta:

□ "Men det finns en hästkur för oss och våra utsugare, profitörer och massmördare: Tänd på och allt skall vara uppenbart! Bli medveten med LSD, hasch och marijuana! Revoltera men revoltera romantiskt!"

(Ur stor artikel på Aftonbladets kultursida den 22 augusti 1968.

□ "Drogvägen uppnår man ett nytt, fritt och riktigt samhälle..."
(Aftonbladets kultursida).

□ "Det är inte märkligare att röka lite hasch än att ta en sup."
(Aftonbladets kultursida).

□ "Vin, kärlek och narkotika varje människas privatsak."
(Sexspaltig tvåradarsrubrik på Aftonbladets mittuppslag.)

□ "Att förbjuda och kriminalisera haschrökningen är att slåss med väderkvarnar... Därför är det bättre att staten redan från början tar hand om distributionen av hasch och marijuana på samma sätt som man nu sköter handeln med den lika farliga alkoholen."
(Ur stor reportageartikel i Aftonbladet.)

□ "Många av dom (knarkarna) upplever jag som friskare än vi friska. Narkotikan är ett tecken på att dom inte vill fungera så sjukt som vi andra i ett sjukt samhälle."
(Tyckare i Aftonbladets Åsa Moberg-spalt).

□ "Man vill så gärna tro att livet är mindre farligt om man inte röker, inte super och inte knarkar. I själva verket är det tveksamt om man kan uppskjuta döden ens en mycket kort tid genom att avstå från just dessa saker... Annars är det ju faktiskt självklart att det är skadligt att leva. Hur man än gör kommer man att dö av det."
(Ur Åsa Mobergs samhällsfilosofi, Aftonbladet).

□ "Det är personligheten som avgör om man blir narkoman eller inte!"
(Ur stort söndagsreportage i Aftonbladet).

□ "Det väsentliga och användbara med hasch är att det handlar just om upplevelser och upplevelserna är nödvändiga."
(Ur stor kulturartikel i Aftonbladet).

Efter att i **ORIGO** återgivit dessa exempel (det finns många fler och värre exempel som jag under de följande åren samlade på mig men som försvann, då jag under min "Frankrikeexil" förlorade mitt klipparkiv - se "Också en historia" **DSM 2/2001**) skrev jag följande kommentar:

"Samtidigt som **Aftonbladet** publicerar dessa och hundratals andra 'inlägg' i narkotikadebatten utövar tidningen en långtgående debattcensur vis à vis seriösa inlägg av medicinsk expertis, vars syfte var att klargöra det allvarliga med att använda narkotika. Samma redaktionella politik - kanske ännu otäckare och försåtligare bedriven - utövas av Dagens Nyheter via dess chefredaktör **Olof Lagercrantz**. Det största ansvaret för narkotikadebattens urartning bär emellertid **Sveriges Radio**, vilket dock är ett helt kapitel för sig."

En av de som under flera års tid var utesluten från den mediala debatten var **Nils Bejerot**. Det var genom detta vi kom i kontakt och jag genom **ORIGO** kom att engagera mig för att låta Bejerot komma till tals med krav på en narkotikapolitik i restriktiv riktning. **ORIGO** var då en bland studenter och unga akademiker flitigt läst tidskrift. Vem som följde debatten under sent 60-tal och tidigt 70-tal kommer inte ihåg **ORIGO**?

Det bör också påpekas, att omsider blev Bejerot en inte bara i svensk debatt utan även internationellt betydelsefull opinionsbildare och i slutet av 70-talet skedde också en omsvängning i den svenska narkotikapolitiken i restriktiv riktning. Nu upplever vi emellertid en svängning tillbaka i liberal eller snarare samhällsupplösande riktning. Och precis som då understöds den svängning av en av tidningar som **Aftonbladet** och **Expressen** tillämpad debattcensur.

JG

Här följer två inlägg av Lasse Strömstedt - föreläsare och opinionsbildare i Bejerots anda - som refuserats av Aftonbladet respektive Expressen. 

REFUSERAT 1

Rena sprutor gratis, subutex och metadon är, enligt knarklobbyen, vägen till att bryta sitt narkotikamissbruk. När det gäller sprutorna hävdar man visserligen att utbytesprogrammet är till för att rädda sprutnarkomaner från hivsmitta, och när det gäller subutex, metadon och annat knark-light handlar det om att missbrukaren även i fortsättningen skall kunna vara påtänd, fast bara lite, så att de orkar arbeta eller studera

Det går ju inte att helt beröva dem knarkruset, för då blir de ledsna och återfaller till heroinet eller vad de brukade förgylla sina dagar med. Vad beträffar utdelningen av fria sprutor hette det från början, att det var en väg att nå missbrukarna och genom samtal bygga upp ett förtroende som i sin tur skulle leda till att narkomanen bröt med sitt knarkarliv efter att ha kommit till insikt om sin situation. Och det skall naturligtvis ske på frivillig

basis, trots att varje spruta som delas ut, är en uppmaning till kriminalitet, då det ju är ett brott att inneha narkotika – även för eget bruk. Men det kanske löser sig. Starka krafter vill legalisera missbruket och sälja narkotika på apoteken lika enkelt som Alvedon eller Treo. Tala om knark-light narkotikapolitik.

Sammantaget handlar det om att svensk narkotikapolitik är på väg att helt haverera. Den tidigare målsättningen; att förhindra nyrekryteringen till missbrukarleden och att med tvångsmedel förmå etablerade narkomaner att lägga ner verksamheten är som bortblåst. Istället domineras debatten av entreprenörer i vårdsvängen och forskare med rymligt hjärta för de stackars missbrukarna som är offer och inte begriper sitt bästa.

Borta är löftena om *"rent hus med knarket"* och liknande paroller. I stället har vi fått en *"narkotikasamordnare"* – vad det

Fotnotsnotis

publicerad i

ORIGO 4/1968

FOTNOT: Till ORIGO har rapporterats ett flertal fall, då Aftonbladet, Dagens Nyheter och Sveriges Radio censurerat och därmed snedvridit narkotikadebatten. Vi är angelägna att komma i kontakt med personer, som kan ge oss ytterligare exempel på den saken. Det är ett samhällsintresse av första ordningen att få belyst, hur debattcensuren liksom styrningen av debatten fungerar i våra tyngsta massmedia. **SKRIV TILL:** ORIGO, Box 5117, 102 41 Stockholm 5.

ORIGO

opinionsbildning där den behövs
Helår: 15:- Pg 65 42 60, Sthlm 5

nu är - som verkar mera vara intresserad av att hålla knarkliberalerna i Europaparlamentet i handen än att göra något radikalt åt missbrukseländet i vårt eget land.

LASSE STRÖMSTEDT

författare och samhällsdebattör

REFUSERAT 2

Släpp inte taget om narkotikan, skriver **Sven Britton** den 23 juli (2007) på debattsidan i **Aftonbladet**.

Han konstaterar helt riktigt, att förespråkarna för fria sprutor och allehanda mediciner av narkotika-light-karaktär är inne på fel väg, när det gäller att stoppa narkotikamissbruket. Dessvärre tillhör han en liten grupp, hårt motarbetad i de flesta media, för att inte tala om kommuner och landsting, som i de flesta fall tacksamt tar emot de enkla lösningar som saluförs av naiva forskare och entreprenörer i vårdsvängen. Det blir ju billigast så. Att dela ut sprutor, metadon och subutex till människor, som inte vill något hellre än att fortsätta sitt missbruk kostar så lite jämfört med att sy in dem, avgifta dem och skola om dem till vanliga hyggliga människor. Det är jobbigt, tar tid och kostar pengar. Mycket mer än det kostar att slänga åt dem en näve piller och en pappmugg metadon med jämna mellanrum.

Nu vill narkotikaforskaren **Björn Johnson** dessutom att de injicerande missbrukarna gratis skall få fria sprutor i fortsättningen. Och han är inte ensam. En

rad debattörer med före detta sjukvårdsmministern **Morgan Johansson** finns med i ledet och ännu fler är beredda att sälla sig till sällskapet om det blåser aldrig så lite åt legaliseringshållet. För det är legalisering som det handlar om på sikt. Idag är det de fria sprutorna som är på tapeten. I morgon kommer det att handla om innehåll i dem. För självklart kommer inte knarkliberalerna att nöja sig med utbytessprutor, metadon och subutex i det långa loppet.

Att vi kommit så snett när det gäller att bekämpa narkotikamissbruket hänger intimt ihop med att praktiskt taget all forskning på området har bestått i att man helt enkelt har gått på alla valser som talföra knarkare proppat dem fulla med. Det är olycklig barndom, blev mobbad i skolan, fick gratis av langare tills jag blev fast i skiten.

Jag vet vad jag talar om. Jag har själv suttit där och ljutit kuratorer och socialarbetare mitt i syna för att få medkänsla och en slant till uppehälle (läs amfetamin) *"eftersom jag har det så jobbigt just nu"*. För det mesta blev jag trodd på mitt ord, fick mina slantar och kunde ila till närmaste

langare. Den enda som inte gick på mina valser var professor **Nils Bejerot** och polisen förstås.

Jag skulle önska att vi mindre lyssnade på narkomaner, som fortfarande fuskar i armvecket och mer på människor som professor Sven Britton. Gärna på mig också, för den delen.

Narkotikadebatten i Sverige har nu pågått i snart fyrtio år. Under en tid – alltför kort dock – verkade våra folkvalda vara intresserade av att verkligen göra något åt problemet. Vem minns inte när **Ingvar Carlsson** trumpetade: *"Rent hus med knarket"*? Eller när den ena narkotikakommissionen efter den andra lade fram förslag om åtgärder, utan att först ha gått ner på Plattan vid Sergels Torg och bett knarkarna om råd?

Vad har vi idag? Jo, en *"narkotikasamordnare"*, som talar sig varm om narkotiska ersättningsmedel som håller missbrukaren kvar i ett järngrepp och som spelar under täcket med behandlingsentreprenörer, som tjänar grova pengar på att tillhandahålla rundsmörjningsstationer för missbrukare, som behöver vila upp sig ett tag, innan det är dags att ge sig ut mot nya djärva mål.

LASSE STRÖMSTEDT

författare och samhällsdebattör